

Eindadrongs táttur

(Óla Heindrikssonar táttur)

Eina veit eg rímuna,
inni hevur ligið leingi,
gjørð um Óla Heindriksson
og aðrar raskar dreingir.

*Væl má mín gangari sín saðil bera
og sjálván meg til hóva.*

edla

*Giltan spora við mín fót eg spennir;
so temji eg mín gangara góð
og lati renna.*

2. Ólavur stendur á hadlargoívi,
lágur er hann í beinum,
drittir hann sínun veli
sum steinstólpa á steini.

3. Ólavur stendur á hadlargoívi,
lágur er hann til kníggja:
“Nú skal eg keypa buniti,
tí nú listir meg at fríggja.

4. Heintið mær higar mín silvurdaggar!
hann beri eg so gjarna;
hann fekk eg úr Ósló
frá Aksali Gidlinistjarna.

5. Heintið mær higar mín gudlsaðil!
berið mær hann fram!
hann var gjørður í Spanien
av kongsins timburnmann.

6. Eg eigi mær eitt segil reytt;
berið mær tað fram!
Óli við Sjógv eigir annað slíkt,
eg vildi ikki bítt við hann.”

7. So var hann Óli Heindriksson
til útreiðina fús,
hann klæddi seg innan høgaloft
og við eitt kertiljós.

8. So var hann Óli Heindriksson
til útreiðina fús:
“Vita tit nakran føroyskan hest,
sum meg kann bera til hús?”

9. Ólavur eigir ein reyðan hest,
mjáur er hann um miðju,
“Hoyr tú, Jógvan Símunarson,
tú saðla mær hann higar!”

10. Út varð loystur gangarin
undir hadlar vegg;
hann var klæddur við skarlak
niður á hovskegg.

11. Út varð loystur gangarin,
sum Ólavur skuldi á ríða;
hann var klæddur við skarlak
niður á miðja síðu.

12. Ólavur stendur á grønum vøddi,
báðar hendur í hupp;
hann studdi seg við ongan ting,
hann sprakk í saðil upp.

13. Ólavur sprakk í saðil upp,
góður var í honum dugur;
hann studdi seg við ongan ting
og ei við saðilboga.

14. Tað fyrsta lop, ið hesturin leyp,
tað var sum tað kundi vera:
Ólavur sprakk úr saðlinum upp,
so langt sum rør kann bera.

15. Annað lopið, hesturin leyp
inn á grøna ong:
Ólavur small á jørðina niður,
har lá tann arma drong.

16. Triðja lopið, hesturin leyp
fram ivir grønan heyg:
Ólavur støkk úr saðlinun
og hálsurin sundur í sjei.

17. Ólavur liggur í díkunum,
frá honun rennur blóð:
“Takið handa galna hest!
hann loypur á vidlini skóg.”

18. Úti standa Skálafólk,
halda sær á gleim:
“Takið handa galna hest!
hann loypur á vidlini heim.”

19. Út kom Pádl í Sjóvartúni
við sínun skeggi fríða:
“Gud tilgevi biðlinun,
sín hest ei betur kann ríða.”

20. Tað var Páll í Sjóvartúni,
fáun mundi hann lova:
“Slíkir munnu bestu biðlar
higar til Skála koma.”

21. Ólavur stendur á hadlargołvi,
ber fram kvøðu sína:
“Sit væl Pádl í Sjóvartúni!
gev mær dóttur tína!”

22. Svaraði Páll í Sjóvartúni,
mælir á tungu inna:
“Eg gifti ikki mína dóttur
enn á hesun sinni.”

23. Svaraði Katrin Pálsdóttir,
stendur og bindur upp hálm:
“Eg giftist ikki á hesun sinni,
má eg ráða sjálv.”

24. Ólavur stendur á hadlargołvi
bæði við sorg og sút:
“Fái eg ikki frúnna Katrinu,
so skal eg av landi út.

25. Eg skal meg av landi út
bæði summar og vetur,
geva meg upp í røvarahóp –
tað verður ikki betur.

26. Geva meg upp í røvarahóp,
tá bíst meiri vandi:
eg veit ødl tey innlopini,
sum eru í hesun landi.

27. Eg skal meg til Føroya upp,
tað geri eg so brátt,
seta eld á Havnina
eina summarnátt.”

28. Svaraði Pádl í Sjóvartúni,
tikist vera komin í vanda:
“Ikki skal sovorðin ólukka
av mínari dóttur standa.”

29. Ólavur stendur á hadlargołvi,
hans kinnir mundu blússa;
hann tók ein gudlkamb av sítt skrín
sítt gula hár at krúsa.

30. Tað var Katrin Pálsdóttir,
hon higgur upp ivir seg:
Hetta eru ramar geitir,
tú skavar ivir meg.”

31. “Hetta eru ongar geitir,
tað er mítt gula hár;
einans er tann skrúvan,
í nakkanun stár.”

32. Ólavur leyp ettir hadlargólvi,
væl tikist hann at liva,
setist niður við breiða bord
boðisbrøv at skriva.

33. “Nú skal lata brøvini skriva,
senda norður á oy,
festa frúnna Katrinu;
hon er so væn ein moy.

34. Nú skal bjóða Páli á Oyri,
um hann vil ikki koma,
Jóhannisi á Selatrað
og mangari høviskari konu.

35. Nú skal bjóða Jógvan í Lamba,
Høgnasonun við,
Malinu á Glyvrun,
um hon ikki koma vil.

36. Nú skal bjóða síslumann,
Ólavi við Sjógv
og øllun hansara sonun,
geva teim gott og nógv.

37. Nú skal bjóða Óla við Sjógv
við sín stóra hatt
og ødlun hansara sonun,
fidla teir upp í kjaft.

38. Nú skal bjóða skrivaranun
og “gudlsmiðinun” við;
vilja teir ikki koma,
so siti í harrans frið!

39. Nú skal bjóða fútanun
og keypmanni úti í Havn;
vilja teir ikki koma,
so siti í harrans navn!

40. Eg skal mær til brúdleyps ætla
níggju lestir øl,
vínþípur og mjaðarföt;
meira eri eg ikki førur.

41. Tríati seyðir skal kosturin vera
– sigst í hesum tátta –,
flickini tvey og gæsnar sjeý
og hartil oksar átta.

[42. Eg skal mær til brúdleyps ætla
flickini tólv av svíni,
tunnubreyð og laksir sjeý
og bodlaskál av víni.

43. Eg skal mær til brúdleyps ætla
oksa og so geit;
kemur so mangur hovmaður til,
sum sjálvur eg ikki veit.

44. Eg skal mær til brúdleyps ætla
níggju tunnur mjøð,
(*helvtin av tí?*) klára víni;
eg havi ikki fleiri orð.]

45. Meistarmaður skal hann fá,
sum siður í kongaríki,
so miklan kost hann tæra vil,
kvørt brúdleypið er stórt edla lítið.

46. Magnus skal vera vár kjadlarasvein,
firi ølinun skal hann ráða;
bodnir og so óbodnir,
adlir skulu líka fáa.

47. Barba skal vera vár brúðkona
at leiða vára brúður fram,
reiða várar seingir
tað besta sum hon kann.

48. Reiða várar seingir
tað besta sum hon kann;
vil hon ikki gera tað,
so fáir hon last og skamm.

49. Mín song skal vera av siprisviði,
standa á fílabeini,
áklæði av “adil” reytt –
slíkt er ikki í heimi.

50. Dínurnar bæði ríputar og stríputar
liggja uttar í rúmi;
koddarnir eru fínari,
fudlir av svanaðúni.

51. Mín kjóli skal vera av oturskinn,
fóðraður innan við “morð”,
kragin av tí reyða gudli –
eg havi ikki fleiri orð.

52. Mín stokkur skal vera av Stavangri
og hattur av Hammarstrand,
hattarband av Túnsberg,
ført upp á Føroyaland.

53. Mítt handklæð skal vera av dregildúk,
skjúrtan út av strik,
“rúður” skal vera for hond og fót,
(við) útlendskun seymun við.

54. [Mítt handklæð skal vera av dregildúk],
seymað út av sknúð;
[rúður skal vera for hond og fót],
við útskrúð seymað út.

55. Nú er alt til sættis komið,
gripir eru settir fram;
sjálvur skal eg for “domine”
at finna tann fróma mann.

56. Sjálvur skal eg for “domine”
at tala tey orð firi meg;
hann er eingin á Strondum,
ið málsnild hevur við meg.”

57. Santa Nimmursdag skal brúðleypið vera,
sigst í hesari søgu;
havið nú takk, sum mær líða á,
tí nú keðist mær at kvøða.

58. Kvøðið er nú kvæðið mítt,
nú er attur at venda;
hetta kalla tey Eindadrongstátt,
sum nú er komin at enda.

Tátturin er tikin úr bókini hjá Jakob Jakobsen: POUL NOLSØE Ein lívssøga og irkingar. Jakob skrivur: “... eingin ávís søgn er goymd um, at Pádl Nolsoy hevur irkt hann. Hetta verður prógvað av sjálvum táttinum, tað er: út av táttisins yrkingarlagi og innihaldi.” Um navnið skrivur Jakob: “Eindadrongur má vera gamanslig stitting í fólkamunni av Heindriksdrongur.” Tátturin er eisini nevndur Skálatáttur. Tvær reglur í 15. ørindi eru frá Marius Johannesen. jd.